

cach nierównie szczuplejszych niż potém. Mur ten mógł biedz nieopodal dzisiejszój ulicy Niemieckiej, i brama wystawiona na rysunku musiała być jego częścią. Takie przynajmniej przypuszczenie stawia A. H. Kirkor w swoich szacownych „Przechadzkach po Wilnie.“

W. K.

Starożytna brama w Wilnie.

Charakterystyczna ta budowa, wystawiona na rysunku jako dzwonnica b. kościoła po-franciszkańskiego, niewątpliwie pochodzi z początku wieku XV-go, i pierwotnie miała inne przeznaczenie. Była to obronna brama wjazdowa, jak nieistniejące już: Zamkowa, Rudnicka, Trocka, albo jak istniejąca dotąd Ostra, zwana dawniej Miednicką, ponieważ prowadziła do zamku książęcego Miednik.

Obwód miasta skupionego u stop zamku Wyższego, którego ruiny dotąd sterczą, jeszcze w końcu w. XIV-go był nierównie szczuplejszy niżeli w sto lat później, kiedy około r. 1500-go wznoszono nowy mur obronny. Ten ostatni, zatoczony od Ostrój bramy wzdłuż dzisiejszój ulicy Pozawalnej, zamykał już kościół kks. Franciszkański w obrębie miasta. Poprzednio zaś tenże kościół, naówczas drewniany, był po za miastem właściwém, na przedmieściu zwaném Piaski. Tak jego położenie określa jeszcze pierwszy biskup wileński Wasilo, w testamencie swoim z r. 1398-go.

Przypuszczać tedy można, że Wilno, wystawione na ciągle najazdy krzyżackie, było po r. 1398-ym opasane murem obronnym, ale w grani-